

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 68.240 van 22 september 1997
in de zaak A. 75.580/IX-256.**

In zake : de n.v. DIERICKX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. RIEDER,
kantoor houdende te GENT,
Maïsstraat 24

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Volksgezondheid,
2. het Instituut voor Veterinaire Keuring.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 5 september 1997 namens de n.v. DIERICKX werd ingediend door haar raadsman H. RIEDER, advocaat te Gent, om, bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 25 augustus 1997 van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu waarbij wordt beslist :

"... met ingang van heden alle vlees, dat in uw inrichting aanwezig is, deze niet mag verlaten noch in de handel gebracht teneinde een ernstig en dreigend gevaar voor de volkgezondheid uit te sluiten. Deze maatregel geldt eveneens voor alle vlees bekleed met uw hogergenoemd identificatiemerk, ongeacht de plaats waar het zich bevindt";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 september 1997 om 11.30 uur, op welke datum de behandeling van de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 17 september 1997 om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten H. RIEDER en P. VAN EECKHAUT, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van Advocaten R. DEPLA en M. RENODEYN, die verschijnen voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij er ter zitting om vraagt de voorliggende zaak samen te voegen met een zaak die haar oorsprong vindt (of zal vinden) in een "nieuw feit" dat blijkt uit een ministeriële brief die haar de ochtend van de zitting heeft bereikt; dat uiteraard op dit verzoek niet kan worden ingegaan; dat immers niet valt in te zien welke "zaak" er precies met de voorliggende zaak kan samengevoegd worden;

1.2. Overwegende dat, nadat het bevoegde lid van het auditoraat zijn advies in de zaak had gegeven, de

verzoekende partij er per se - en tegen beter weten in - op stond, "ten einde haar verantwoordelijkheid te nemen" bijkomende en aanvullende stukken neer te leggen; dat deze stukken - om evidente redenen - uit de debatten dienen te worden geweerd;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 6 bis van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten; dat zij stelt, samengevat, dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd nu zij verwijst naar twee processen-verbaal die haar niet werden betekend of integraal ter kennis gebracht, dat er geen enkel motief wordt gegeven waarom alle vlees verzoeksters inrichting niet mag verlaten of in de handel gebracht, dat tenslotte de motiveringsplicht ook geschonden is omdat er in het besluit van 25 augustus 1997 geen enkel motief staat waarom een maatregel als de thans bestredene noodzakelijk was;

2.1.2.1. Overwegende dat voormeld artikel 6 bis van de wet van 24 januari 1977 luidt als volgt :

"Wanneer bepaalde voedingsmiddelen of andere produkten een ernstig en dreigend gevaar betekenen voor de volksgezondheid en dit gevaar niet of onvoldoende kan worden bestreden op grond van deze wet of de besluiten genomen ter uitvoering van deze wet, kan de Minister tot wiens bevoegdheid de volksgezondheid behoort, bij een met redenen omklede beslissing en zonder het inwinnen van de in deze wet voorgeschreven adviezen, maatregelen nemen die beletten dat ze in de handel komen of blijven.

De aldus genomen maatregel vervalt ten laatste bij het einde van de derde maand die volgt op deze waarin hij in werking is getreden.

Deze maatregel kan hoogstens voor één periode van dezelfde duur worden verlengd";

2.1.2.2. Overwegende dat, zelfs in de veronderstelling dat de geciteerde processen-verbaal van 7 en 13 augustus niet zouden zijn betekend of ter kennis gebracht van de verzoekende partij, dan nog vastgesteld moet worden dat in de bestreden beslissing zeer duidelijk wordt aangegeven waarom de desbetreffende maatregel werd opgelegd; dat in de bestreden beslissing immers vermeld wordt "dat uit onderzoeken, uitgevoerd door de Inspectiedienst van het I.V.K., is gebleken dat :

- niet door het Instituut gekeurde en gestempelde karkassen van runderen afkomstig van het slachthuis DE RESE te Zedelgem zijn aangevoerd in uw uitsnijderij;
- voor vlees dat voorzien was voor Wit-Rusland het identificatiemerk werd afgerukt en vervangen door uw eigen identificatiemerk (F 261)"; dat uit deze twee vaststellingen de minister van volksgezondheid afleidt dat het vlees van de verzoekende partij "geen sluitende garanties biedt met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid"; dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij stelt, het niet zo is dat de beweegredenen waarop de bestreden beslissing stoelt enkel en alleen gevonden kunnen worden in de twee processen-verbaal waarvan zij de inhoud niet kent;

2.1.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij de vaststellingen waarvan sprake is in de bestreden beslissing als dusdanig niet ontkent; dat zij poogt voor die vaststellingen een verantwoording te geven; dat, wat de eerste vaststelling betreft, met name de aanvoer van niet door het I.V.K. gekeurde en gestempelde runderkassen uit het slachthuis DE RESE, de verzoekende partij stelt dat het om "een menselijke fout" ging waaraan zij vreemd is; dat het haar echter niet onmogelijk moet zijn geweest vast te stellen dat op het aangevoerde vlees niet de vereiste stempels waren aangebracht; dat haar handelwijze bovendien in strijd is met artikel 20, §1, 1° van het koninklijk besluit van 4 juli 1996 betreffende de algemene en bijzondere exploitatievoorwaarden van slachthuizen en andere inrichtingen, dat het binnen brengen van ongekeurd vlees verbiedt; dat, wat de tweede vaststelling betreft, de verzoekende partij wist dat het verboden is etiketten van een verpakking (in casu kartonnen dozen) af te scheuren en ze te vervangen door haar eigen identificatiemerk F261; dat dit haar immers was medegedeeld in een brief van 25 juli 1997 van dokter Riebbels van het I.V.K.; dat artikel 7 van het K.B. van 4 juli 1996 betreffende de algemene en bijzondere exploitatievoorwaarden van slachthuizen en andere inrichtingen, onder meer bepaalt dat het verboden is een keurmerk of identificatiemerken aan te brengen of te vervangen door een ander in strijd, hetzij met de reglementering, hetzij met de instructies van de keurder; dat aangenomen mag worden dat het niet de Britse versnijderij 6064 is die de etiketten heeft afgerukt; dat het immers onlogisch is te veronderstellen dat een versnijderij eerst etiketten op haar dozen aanbrengt om ze daarna te verwijderen vooraleer de export plaatsgrijpt; dat het argument van de verzoekende partij dat het verwijderen van de etiketten op de verpakking wettig is niet overtuigt; dat, wat de verzoekende partij betoogt is dat het keurmerk van vlees mag worden verwijderd alvorens het vlees versneden en verwerkt wordt

teneinde te vermijden dat de inkt in het te consumeren vlees terechtkomt; dat het hier kennelijk niet zulk een geval betreft, aangezien de verzoekende partij niet de bedoeling had het vlees zelf te verwerken, maar het te exporteren naar Wit-Rusland;

2.1.2.4. Overwegende dat de regel volgens dewelke karkassen gestempeld moeten zijn en de regel volgens dewelke in principe geen identificatiemerken mogen worden afgerukt om te worden vervangen door het eigen identificatiemerk erop gericht zijn om garanties in te bouwen met het oog op de bescherming van de volksgezondheid; dat, wanneer de minister vaststelt dat deze regels werden miskend het niet kennelijk onredelijk is dat hij tot de conclusie komt dat de gevraagde garanties met betrekking tot de noodzakelijke kwaliteitsvereisten ter bescherming van de volksgezondheid ontbreken; dat die conclusie alleszins terecht is wat betreft de aangevoerde karkassen zonder stempels en ook voor de ladingen dozen waarvan de etiketten afgescheurd waren en die bedoeld waren om te exporteren naar Wit-Rusland;

2.1.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij evenwel stelt dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is in zoverre niet wordt aangegeven waarom alle vlees van verzoekster niet in de handel mag worden gebracht; dat zij in dit verband ook doet gelden dat niet wordt gemotiveerd waarom een dergelijke vergaande maatregel noodzakelijk is, terwijl de minister ook andere maatregelen had kunnen nemen -en overigens ook nam, met name de verzegeling van de verdachte partijen vlees- die volstaan om de volksgezondheid te beschermen;

2.1.2.6. Overwegende dat het motief waarom al het vlees van de verzoekende partij uit de handel is genomen de bescherming van de volksgezondheid is; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de minister uit de omstandigheid dat niet gestempeld vlees werd aangevoerd

en de omstandigheid dat identificatiemerken werden afgerukt en vervangen door het eigen identificatiemerk, afleidt "dat het vlees dat momenteel in uw inrichting met erkenningsnummer F 261 aanwezig is, of zich op andere plaatsen bevindt onder dekking van uw identificatiemerk, geen sluitende garanties biedt met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid"; dat het niet kennelijk onredelijk is dat de minister uit de vaststelling van bepaalde feiten m.b.t. het vlees dat de verzoekende partij verhandelt afleidt dat alle vlees dat zij verhandelt geen sluitende garanties biedt met het oog op de bescherming van de volksgezondheid; dat de getroffen maatregel een bewarende maatregel is en de minister in de vaststelling van bepaalde verdachte feiten in alle redelijkheid een voldoende motief kan vinden om op een algemene wijze het zekere voor het onzekere te nemen met betrekking tot het vlees dat de verzoekende partij verhandelt, en dus al dat vlees voorlopig uit de handel te nemen; dat het niet is omdat de verdachte partijen vlees ondertussen zijn afgezonderd dat er redelijkerwijze geen twijfels kunnen rijzen omtrent de betrouwbaarheid van alle vlees dat de verzoekende partij verhandelt; dat trouwens de verzoekende partij niet aangeeft welke andere veiligheidsmaatregelen de minister had kunnen nemen op basis van de voormelde wet van 24 januari 1977; dat het argument dat de andere partijen vlees (dus deze waarvan geen sprake is in de P.V.'s van 7 en 13 augustus 1997) reeds werden gecontroleerd en gekeurd niet overtuigt; dat ook de in beslag genomen partijen reeds waren gecontroleerd en gekeurd, en de uit Groot-Brittannië afkomstige dozen zelfs van een gezondheidscertificaat voorzien waren; dat echter blijkbare is komen vast te staan dat ondanks dit alles de dozen waarop uiteindelijk het identificatiemerk F261 was aangebracht geen sluitende garanties bieden; dat het dan niet kennelijk onredelijk was om dezelfde conclusie te trekken t.a.v. andere dozen die van datzelfde identificatiemerk F261 zijn voorzien; dat ook het

argument dat ambtenaren van het Instituut voor Verterinaire Keuring toelieten dat de verdachte dozen vervangen werden door andere om vervolgens geëxporteerd te worden naar Wit-Rusland niet overtuigt; dat het Instituut voor Verterinaire Keuring te onderscheiden is van de minister van volksgezondheid; dat het niet is omdat ambtenaren van het I.V.K. impliciet van oordeel zijn dat de andere (of bepaalde andere) dozen van de verzoekende partij de nodige garanties bieden op het vlak van de volksgezondheid dat de minister die bevoegd is voor het nemen van veiligheidsmaatregelen noodzakelijkerwijze hetzelfde standpunt moet delen; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van voormeld artikel 6 bis van de wet van 24 januari 1977, minstens schending van het evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, machtsoverschrijding en machtsafwending; dat zij in essentie betoogt dat de bestreden maatregel slechts kon genomen worden indien zou blijken dat de reeds genomen maatregelen (verzegeling van het verdachte vlees) onvoldoende zijn om de volksgezondheid te vrijwaren, dat slechts maatregelen mogen worden genomen t.a.v. geïdentificeerde, bepaalde voedingsmiddelen, dat de P.V.'s van 7 en 13 augustus enkel over bepaalde, geïdentificeerde voedingsmiddelen handelden en toch een maatregel wordt opgelegd t.a.v. alle vlees dat nochtans sluitende garanties biedt voor de volksgezondheid en waaromtrent geen enkele vaststelling werd gedaan; dat zij vervolgens ingaat op de feiten m.b.t. de ongestempelde karkassen enerzijds en de dozen met afgerukte etiketten anderzijds; dat, wat betreft de karkassen, zij erop wijst dat het vlees eerst werd ingevroren en dan verzegeld, en dat de heer de Rese van het slachthuis van Zedelgem bevestigd heeft dat hij foutief handelde, dat de karkassen nooit werden gefactureerd aan haar; dat, wat het vlees betreft bestemd voor Wit-Rusland, zij

betoogt dat een aantal dozen beschadigd waren door het wettelijk toegelaten verwijderen van een etiket, dat het vlees werd opgeslagen in het vrieshuis Van Den Avenne en naderhand onderzocht, dat Engelse etiketten werden aangetroffen omdat een Engelse versnijderij vlees importeerde uit Europese landen, zij dat vlees versneed, en vervolgens bepaalde delen terugzond naar Europese landen onder meer naar haar, dat de verdachte partijen vlees aldus werden ingevoerd en voorzien waren van een gezondheidscertificaat, dat er sporen waren van verwijderde etiketten niet bewijst dat Brits vlees werd ingevoerd, dat dit na controles werd bevestigd, dat op bepaalde stukken stempels zichtbaar werden verwijderd doch dit door de Engelse wetgeving is toegelaten, dat het dus zelfs niet is bewezen dat de geïdentificeerde stukken vlees een gevaar vormen voor de volksgezondheid, laat staan dat dit met alle vlees het geval zou zijn;

2.2.2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing betrekking heeft op "bepaalde" voedingsmiddelen, zoals artikel 6bis van de wet van 24 januari 1977 het vereist; dat zij namelijk betrekking heeft op alle vlees dat in de inrichting van de verzoekende partij aanwezig is alsook op alle vlees bekleed met haar identificatiekenmerk, ongeacht de plaats waar het zich bevindt; dat dit vlees nauwkeurig bepaalbaar en identificeerbaar is; dat voor het vlees in de inrichting van de verzoekende partij er in dat verband alleszins geen probleem is, en voor het vlees dat zich elders bevindt men gemakkelijk kan vaststellen of het het identificatiemerk F261 draagt of niet; dat uit artikel 6bis van de wet van 24 januari 1977 niet blijkt dat enkel partijen vlees waaromtrent een proces-verbaal werd opgemaakt het voorwerp kunnen uitmaken van een veiligheidsmaatregel; dat, zoals reeds werd gesteld, de omstandigheid dat het verdacht vlees verzegeld is niet belet dat de minister redelijkerwijze tot de conclusie kon komen dat het in het belang van de volksgezondheid aangewezen is om alle vlees van de

verzoekende partij uit de handel te nemen, zelfs al werden er geen bijkomende vaststellingen gedaan met betrekking tot het andere vlees; dat het hier een veiligheidsmaatregel betreft waarbij in het belang van de volksgezondheid snel en volledig is opgetreden; dat een veiligheidsmaatregel zijn praktisch nut zou verliezen indien voorafgaandelijk alle partijen vlees van de verzoekende partij aan een bijkomende controle moeten worden onderworpen vooraleer zij uit de handel kunnen worden genomen; dat gelet op de snelheid van de commerciële transacties de minister alsdan veel te laat zou komen; dat de omstandigheid dat het andere vlees reeds gekeurd is en van een aantal documenten voorzien in het geval van de verzoekende partij toch nog twijfels openlaat omtrent de betrouwbaarheid van dat vlees; dat immers ook de in beslag genomen partijen van gezondheidscertificaten waren voorzien, maar op het eerste gezicht zij toch geen sluitende garanties boden;

2.2.2.2. Overwegende, wat betreft het aanvoeren van de ongestempelde karkassen, dat er reeds op gewezen werd dat de uitleg van de verzoekende partij niet wegneemt dat ongestempeld vlees naar haar versnijzaal was gebracht voor verwerking;

2.2.2.3. Overwegende, wat betreft het vlees bestemd voor Wit-Rusland, dat het, in weerwil van wat de verzoekende partij wil doen geloven, niet zo vanzelfsprekend is dat het wettelijk toegelaten was etiketten te verwijderen van de dozen; dat artikel 7 van het voormeld koninklijk besluit van 4 juli 1996 verbiedt dat een keurmerk of identificatiemerken wordt aangebracht of vervangen door een ander in strijd, hetzij met de reglementering, hetzij met de instructies van een keurder; dat in een brief van 25 juli 1997 dokter RIEBBELS van het Instituut voor Veterinaire Keuring er nadrukkelijk op gewezen had dat het heretiketteren van verpakt vlees verboden is; dat de omstandigheid dat de Engelse ver-

snijderij met het kenmerk 6064 vlees uit andere Europese landen importeert om, na versnijding, bepaalde delen terug te zenden naar Europa, helemaal niet verklaart waarom losse etiketten werden teruggevonden en waarom etiketten van dozen werden gerukt en vervangen door identificatiemerken van de verzoekende partij; dat het inderdaad niet zo is dat het verwijderen van etiketten op zich bewijst dat in de dozen Brits rundsvlees steekt, maar dat die vaststelling wel van aard kan zijn om twijfels te koesteren omtrent de betrouwbaarheid van het vlees van de verzoekende partij; dat overigens in de bestreden beslissing nergens gesteld wordt dat de verzoekende partij vlees van Britse runderen zou verhandelen;

2.2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat na controles is bevestigd geworden dat in de dozen geen Brits vlees zit; dat deze stellig moet genuanceerd worden; dat de verzoekende partij in bijlage 12 bij haar verzoekschrift een rapport overlegt van een veearts die zij zelf heeft aangesteld en die aanwezig was bij de controles; dat uit dat rapport blijkt dat er in de bewuste dozen zeer veel stukken vlees waren waarvan de stempels werden weggesneden; dat ook dit natuurlijk nog niet bewijst dat het om vlees van Britse oorsprong gaat, maar anderzijds toch niet met absolute zekerheid kan beweerd worden dat het vlees alleszins niet van Britse oorsprong is; dat de uitleg dat het wegsnijden van de stempels toegelaten is door de Britse wetgeving niet overtuigt; dat, indien het de bedoeling is om stempels weg te snijden opdat er geen inktsporen in het verwerkte vlees zouden terechtkomen, de vraag rijst waarom stempels worden weggesneden uit vlees dat dan uiteindelijk toch niet verwerkt blijkt te zijn maar geëxporteerd zal worden naar Wit-Rusland; dat bovendien de vraag blijft waarom op bepaalde stukken vlees wel een stempel voorkomt terwijl op andere de stempel is weggesneden; dat, indien Engelse versnijderijen de stempels verwijderen

alvorens tot versnijding over te gaan -zoals bijlage 13 bij het vezoekschrift lijkt te suggereren- het merkwaardig is dat niet alle stempels verwijderd zijn; dat de argumentatie van de verzoekende partij niet kan worden bijgetreden; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat, aangezien niet voldaan is aan een van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tweeëntwintig september
1900 zevenennegentig, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.